

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/409/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811209318
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7811209318.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Evy Feťkovej v právnej veci žalobcu: C. R., T. X.X.XXXX, H. D. M., N..Z..Y. X, zastúpeného JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá 21, proti žalovanej: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, v konaní o zaplatenie 477,47 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 18.6.2013, č.k. 9C/1/2012-166 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 477,47 € s prísl. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 371,11 €, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 342,61 € a tieto uhradiť k rukám JUDr. Pavla Kontra, advokáta, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 41,01 € a tieto zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Pavla Kontra, advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 18.6.2013 č.k. 9C/1/2012-166 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 477,47 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 15.8.2010 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 28,50 € titulom zaplateného súdneho poplatku a vo výške 424,42 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu žalobcu vedený vo VÚB a.s. č.2116819455/0200, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 431 Obč. zákonníka, § 4 ods. 2 písm. b/, § 10 ods. 1 písm. a/, § 11 ods. 6 písm. a/, § 11 ods. 8 a § 15 ods. 1 zák.č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 517 ods. 2 Obč. zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obč. zákonníka a v súlade s právnymi závermi Krajského súdu v Košiciach vyslovenými v jeho uznesení zo dňa 19.3.2013, č.k. 6Co/129/2012-112 vzal za preukázané, že medzi žalobcom a Z. Š. došlo dňa 29.4.2010 ku škodovej udalosti, spočívajúcej v odmrštení kameňa spod kolies motorového vozidla riadeného Z. Š., ktorý kameň poškodil predné čelné sklo motorového vozidla riadeného žalobcom. Zodpovednosť účastníkov predmetnej poistnej udalosti posudzoval v zmysle ust. § 431 Obč. zákonníka ako objektívnu zodpovednosť prevádzateľa motorového vozidla, na vznik ktorej sa nevyžaduje zavinené konanie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil, že škoda bola v danom prípade spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke

motorového vozidla Z. Š.. Jej motorové vozidlo bolo totiž v pohybe a práve jeho pôsobením došlo k pohybu kameňa, ktorý následne poškodil predné čelné sklo motorového vozidla žalobcu. V rámci objektívnej zodpovednosti musí prevádzateľ vozidla počítať aj s takýmito situáciami. Osobitná povaha prevádzky spočíva v tom, že z nej vyplýva pre okolitý svet zdroj zvýšeného nebezpečenstva v súvislosti s činnosťou a pohybom dopravného prostriedku. U prevádzateľa motorového vozidla je toto riziko znášania následkov zodpovednosti za škodu spôsobenú ich prevádzkou zmiernené tým, že každý prevádzateľ je zo zákona poistený pre prípad vzniku svojej zodpovednosti tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že došlo k vzniku škody na motorovom vozidle riadenom žalobcom, že je daná príčinná súvislosť medzi odmrštením kameňa spod kolies motorového vozidla riadeného Z. Š. a poškodením čelného skla motorového vozidla riadeného žalobcom, teda sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu pre poistenca žalovanej. Každý vodič podľa názoru súdu prvého stupňa musí prispôbiť spôsob jazdy a zároveň aj rýchlosť povahy a stavu vozovky, musí mať vedomosť o tom, že vozidlo, ktoré je v pohybe, môže dať do pohybu veci, ktoré sa nachádzajú na vozovke v prípade, že ich zbadá neskoro, resp., že ich neobíde. Vychádzajúc z výpovedí vodičov predmetných motorových vozidiel a z výpovede svedka Z. Z. súd prvého stupňa dospel k záveru, že odmrštenie kameňa spod kolies jedného motorového vozidla, v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu čelného skla ďalšieho motorového vozidla je potrebné posúdiť ako nepriamy stret dvoch prevádzok, pričom skúmal aj mieru účasti prevádzateľov na spôsobiť vzniknutej škody. Vyvodil, že v danom prípade škoda bola spôsobená okolnosťami, ktoré mali pôvod v prevádzke motorového vozidla Z. Š.. Žalobca, ako aj svedkovia zhodne vo výpovediach potvrdili, že žalobca sa počas predbiehania jeho motorového vozidla iným motorovým vozidlom sťahoval doprava a inak pokračoval v jazde vo svojom jazdnom pruhu. Z týchto výpovedí tiež vyplynulo, že žalobca nemohol vzniku škody zabrániť. Svedkyňa Z. Š. vo svojej výpovedi potvrdila, že nebola motorovým vozidlom žalobcu obmedzovaná v jazde. Preto súd prvého stupňa jednoznačne konštatoval, že žalobca nemohol predvídať možnosť vzniku škody odmrštením kameňa spod kolies predbiehajúceho motorového vozidla, a nebolo ani preukázané, že žalobca mohol tejto škode nejakým spôsobom zabrániť, resp., že (v určitom rozsahu) mal účasť na spôsobiť vzniknutej škody. Posudzujúc účasť prevádzateľov motorových vozidiel na vzniknutej škode súd prvého stupňa dospel k záveru, že za vzniknutú škodu zodpovedá výlučne Z. Š. ako poistenec žalovanej, keďže spod kolies ňou riadeného motorového vozidla bol odmrštený kameň, v dôsledku nárazu ktorého došlo k poškodeniu čelného skla motorového vozidla žalobcu, preto v plnom rozsahu zaviazal žalovanú k náhrade vzniknutej škody.

Výšku škody mal preukázanú z predložených listinných dôkazov, z ktorých vyplynulo, že za výmenu čelného skla a prácu vykonanú v súvislosti s výmenou čelného skla žalobca zaplatil 477,47 €. Vzhľadom na to, že žalovaná riadne a včas predmetnú sumu žalobcovi neuhradila zaviazal ju zaplatiť mu spolu s istinou aj 9,5 % ročný úrok z omeškania od 15.8.2010 do zaplatenia.

Výrok o trovách konania oprel o ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a neúspešnú žalovanú zaviazal nahradiť úspešnému žalobcovi trovy konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 28,50 € a trov právneho zastúpenia, vyčíslených v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „vyhláška“). Tie pozostávajú z tarifnej odmeny v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky za 9 úkonov právnych služieb (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby, vyjadrenie k odporu zo dňa 15.12.2011, účasť na pojednávaní dňa 17.2.2012, vyčíslenie trov konania zo dňa 17.2.2012, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 23.4.2012, podanie na výzvu súdu zo dňa 23.4.2013, účasť na pojednávaní dňa 18.6.2013 a vyčíslenie trov právneho zastúpenia), spolu 9 x 33,20 €, čo činí 298,80 €, z režijného paušálu v zmysle § 16 ods. 3 cit. vyhl. 3 x 7,41 €, 3 x 7,63 € a 3 x 7,81 €, spolu vo výške 68,55 € a 20 % DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyhl. za prvých 7 úkonov vo výške 57,07 €. Spolu priznal trovy právneho zastúpenia vo výške 424,42 €.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, f/ O.s.p. a odvolaciu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Uplatnila trovy odvolacieho konania. V dôvodoch odvolania namietala, že nesúhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa o neexistencii liberačných dôvodov na strane škodcu (poistenej). Prevádzateľ síce zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla podľa § 427 Obč. zákonníka, avšak v zmysle ust. § 428 Obč. zákonníka sa môže tejto zodpovednosti zbaviť. Podľa názoru odvolateľa je dôležité si uvedomiť, že nemožno stotožňovať každú škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa § 427 Obč. zákonníka a škodu spôsobenú okolnosťou v

prevádzke podľa § 428 Obč. zákonníka veta prvá, keďže ku škode dôjde vždy prevádzkou motorového vozidla. Rozhodujúcim znakom pre možnosť liberácie v danom prípade podľa názoru odvolateľa je to, či kameň na cestnej komunikácii je alebo nie je okolnosťou, majúcou pôvod v prevádzke. Súd v napadnutom rozhodnutí iba konštatuje, že ide o okolnosť majúcu pôvod v prevádzke bez ďalšieho odôvodnenia. Pokiaľ by sme pripustili, že skalka na ceste je okolnosťou, majúcou pôvod v prevádzke, takýto záver by v konečnom dôsledku viedol k absurdným záverom a k nemožnosti akejkoľvek liberácie v prípade stretu motorového vozidla s akýmkoľvek predmetom na ceste a následným spôsobením škody takýmto predmetom. Tento záver by znamenal, že všetky predmety, ktoré sa dostanú na povrch vozovky a prídu do styku s prevádzkou nejakého vozidla, sú okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke motorového vozidla. Pokiaľ by išlo o predmet, po ktorom prejde viacero vozidiel, vznikne napríklad otázka, v ktorej prevádzke mal tento predmet pôvod, ak spôsobí škodu. Navyše pokiaľ by došlo ku kontaktu s akýmkoľvek takýmto predmetom na ceste a ten by získal kinetickú energiu v dôsledku osobitnej povahy prevádzky motorového vozidla, nebola by vôbec možná liberácia vodiča a § 428 veta druhá Obč. zákonníka by bol obsolentný. Takýto výklad postihne nepriaznivo i tie prípady, v ktorých vodič neporušil žiadnu povinnosť, jeho motorové vozidlo je v dobrom technickom stave a nemal možnosť škodu zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré od neho možno požadovať. Podľa názoru odvolateľa v prejednávanej veci došlo len k pôsobeniu osobitnej povahy prevádzky na okolnosť, ktorá nemá pôvod v prevádzke a preto túto škodu je možné liberovať. Záver o zodpovednosti prevádzateľa v dôsledku toho, že ide o škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky, je v tomto prípade správny, prevádzkovateľ sa však zodpovednosti zbavil, pretože škodu nespôsobila okolnosť, majúca pôvod v prevádzke a škodu sa nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Skalka ležiaca na vozovke je jednoznačne okolnosťou vonkajšou, teda nemá pôvod v prevádzke, a je možné za predpokladu preukázania, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od prevádzateľa požadovať, prevádzateľa liberovať zo zodpovednosti za takúto škodu. Možnosť zabránenia vzniku škody vynaložením všetkého úsilia, ktoré možno požadovať sa posudzuje objektívne, t.j. nevychádza sa zo subjektívnych možností konkrétneho vodiča. V danom prípade treba skúmať, či poistená vyvinula všetko objektívne možné úsilie, ktoré možno požadovať, aby zabránila vymršteniu skalky. Navyše vzhľadom na to, že vozovka bola v zlom stave a nachádzali sa na nej kamienky, žalovaná má za to, že od poistenej nebolo možné požadovať väčšie úsilie na odvrátenie škody ako jazdiť primeranou rýchlosťou, preto je zbavená zodpovednosti za škodu. Opačný výklad robí vodiča zodpovedným za púhu náhodu, čo je z hľadiska práva neprijateľné a aj vzhľadom na historický výklad zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nesprávne (rozhodnutie NS ČR Rv I 299/37). Do úvahy pripadá aj nedodržanie bezpečnej vzdialenosti vozidla žalobcu od vozidla poistenej a spoluzavinenie žalobcu podľa § 441 Obč. zákonníka porušením § 4 ods. 1 písm. c) v spojení s § 16 ods. 1 zák.č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Vzhľadom na uvedené je vodič (a s ním rovnako prevádzateľ) liberovaný zo zodpovednosti za škodu. Nespravodlivé je potom požadovať od poisťovne v zmysle § 15 ods. 1 zákona zaplatenie náhrady škody, pri ktorej sa škodca zbavil zodpovednosti. Poisťovňa v takomto prípade nie je povinná škodu nahradiť, nakoľko nie je daná zodpovednosť poisteného. Dal do pozornosti rozhodnutia iných okresných súdov a krajského súdu, ktoré prisvedčili právnomu názoru žalovanej.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny a uplatnil trovy odvolacieho konania. Uviedol, že žalovaná svoje odvolanie odôvodňuje rovnakými dôvodmi, ako v odvolaní zo dňa 10.4.2012, s ktorými sa odvolací súd vysporiadal v uznesení zo dňa 19.3.2013. V súlade s princípom právnej istoty a zásadou legitímnych očakávaní nie je dôvod bez toho, aby došlo k podstatnej zmene skutkových okolností, odkloniť sa od vysloveného právneho názoru. V danom prípade nemožno súhlasiť ani s tým, že žalovanej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal so všetkými právne a skutkovo významnými okolnosťami, ktoré rozhodnutie žalobca považuje za správne a zákonné. Žalovaná notoricky vo svojich vyjadreniach odkazuje na niektoré rozhodnutia súdov, pričom až na jeden prípad ide o rozhodnutia okresných súdov, ktoré neboli predmetom prieskumnej právomoci odvolacích súdov. Len z opatrnosti žalobca dodal, že i v prípade právneho posúdenia veci s možnosťou liberácie možno na základe vykonaného dokazovania ustáliť, že poistená mohla škode zabrániť pri vynaložení sebemenšieho úsilia a to spomalením rýchlosti ňou riadeného vozidla vzhľadom na charakter a povrch vozovky.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1,3 O.s.p., z hľadísk uplatnených

odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej vo veci samej nie je dôvodné.

Rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vo veci samej vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.3.2014 o 9,35 hod. v pojednávacej miestnosti č. 221, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20.3.2014 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1,3 O.s.p..

Žalovaná v odvolaní namieťa odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, a f/ O.s.p., t.j., že konanie je zaťažené vadou vyplývajúcou z ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný vtedy, ak je konanie postihnuté vadou uvedenou v ust. § 221 ods. 1 O.s.p., medzi ktoré patrí aj odňatie možnosti účastníkom konať pred súdom podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, riadiac sa pritom právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Košiciach v jeho uznesení č.k. 6Co/129/2012-112 zo dňa 19.3.2013, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by bola dôvodom pre zrušenie rozhodnutia v zmysle § 221 ods. 1 O.s.p., alebo ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Žalovaná v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré boli predmetom dokazovania na súde prvého stupňa, a ktorými argumentovala už v odvolaní zo dňa 10.4.2012 voči rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 17.2.2012 č.k. 9C/1/2012-69 a ku ktorým už vyslovil právny názor odvolací súd v zrušujúcom uznesení zo dňa 19.3.2013, č.k. 6Co/129/2012-112. So skutočnosťami uvádzanými odvolateľom sa súd prvého stupňa náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní v danej veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v danej veci boli preukázané všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke motorového vozidla poistenej Z. Š., teda vznik škody na motorovom vozidle žalobcu, jej výška a rovnako bolo preukázané, že škoda vznikla v dôsledku vymrštenia kameňa spod kolies motorového

vozidla poistenej Z. Š., teda stalo sa tak v dôsledku prevádzky jej motorového vozidla. Rovnako bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi vznikom škody a prevádzkou motorového vozidla poistenej Z. Š..

Súd prvého stupňa správne právne posudzoval vec podľa ust. § 431 Obč. zákonníka, lebo škoda vznikla z (nepriameho) stretu prevádzky motorového vozidla žalobcu a Z. Š., ako už skôr vyslovil odvolací súd v uznesení zo dňa 19.3.2013, č.k. 6Co/129/2012-112.

Správne súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní posúdil aj mieru účasti oboch prevádzateľov na spôsobení vzniknutej škody a vyvodil, že za túto škodu zodpovedá výlučne poistená žalovanej Z. Š.. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca mohol škode nejakým spôsobom zabrániť, resp., že (v určitom rozsahu) by mal účasť na spôsobení vzniknutej škody a v danom prípade nebol daný ani žiaden dôvod pre zbavenie sa zodpovednosti za vzniknutú škodu. poistenej Z. Š. v zmysle ust. § 428 ods. 1 Obč. zákonníka. Liberácia podľa tohto zák. ustanovenia neprichádza totiž do úvahy, ak škoda bola spôsobená okolnosťami, majúcimi pôvod v prevádzke, ako v tomto prípade.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo veci samej, t.j. vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 477,47 € s prísl. ako vecne správny.

Pokiaľ však ide o výrok o trovách prvostupňového konania, súd prvého stupňa správne aplikáciou ust. § 142 ods. 1 O.s.p. zaviazal neúspešnú žalovanú na náhradu trov konania úspešného žalobcu, nesprávne však ustálil výšku trov právneho zastúpenia. Podľa § 14 vyhlášky právneho zástupcovi žalobcu nepatrí tarifná odmena za písomné podania, ktorými sú vyúčtovanie trov právneho zastúpenia zo dňa 17.2.2012 a zo dňa 18.6.2013, pretože nejde o také úkony právnej služby, za ktoré patrí odmena v zmysle § 14 vyhlášky, lebo tieto podania sa netýkajú veci samej.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 220 o.s.p. zmenil výrok rozsudku o trovách konania tak, že žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 342,61 €. Tie pozostávajú z tarifnej odmeny (7x33,20 €) vo výške 232,40 €, z režijného paušálu (3x7,41 €, 2x7,63 €, 2x7,81 €) vo výške 53,11 € a 20% DPH vo výške 57,10 €, spolu trovy právneho zastúpenia vo výške 342,61 €. Vráťane náhrady za zaplatený súdny poplatok vo výške 28,50 € tak trovy konania žalobcu činia 371,11 €.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní neúspešná, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešný žalobca náhradu trov odvolacieho konania uplatnil, preto odvolací súd v zmysle ust. § 10, § 13a vyhlášky priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia, pozostávajúcich z tarifnej odmeny za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 33,20 € a režijného paušálu vo výške 7,81 €, spolu vo výške 41,01 € a na ich náhradu zaviazal neúspešnú žalovanú.

Podľa ust. § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalovanú zaplatiť trovy právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Pavla Kontra, advokáta tak, ako vyplýva z enunciatu tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.